

Magi gk

K.J. Stjernström, 2018-05-11

'Känner ni hur magin finns där, alldeles nära, redo att hjälpa er? Det kan hjälpa om ni föreställer er att ni för in händerna under pennan och låter den vila på alla åtta fingrarna. Sen släpper ni fram magin och lyfter.'

Horatius satt på katedern och såg ut över klassrummet. Fem flickor och fyra pojkar från rikets alla hörn, alla med varsin väktare som följde deras minsta rörelse med sammanbiten koncentration. Tre av barnen fick pennan att lyfta omgående medan resten kämpade med uppgiften. De var bara barn, vad än vissa kallade dem. Flera av dem var i övre tonåren, en svår period i livet även utan gryende magi. På sätt och vis var det tur att det inte var fler som drabbades. Den här gången var den yngste deltagaren elva år – lite väl ung, men så länge Horatius slapp ta emot en femåring igen var han nöjd.

'Ta det bara lugnt,' fortsatte han medan ytterligare två pennor lämnade borden. 'Och koncentrera er. Ni kan ju lyfta en penna med era vanliga händer, så varför inte med er magi?'

Ännu en penna lättade, sen två till. Bara en tolvårig pojke fortsatte kämpa utan resultat. Horatius gick fram till honom och la handen på hans axel. Han hade tänkt säga något inspirerande, men den fysiska kontakten fick pojken att rycka till och pennan flög upp och grävde ned sig till hälften i en av takplattorna.

Horatius kände obehaget av skyddsformeln pojkens väktare kastat när pennan redan var i ögonhöjd, det var bara tur att taket fått ta smällen. Pojken satt stelt i stolen och ögonen sa att de strax skulle fyllas med tårar. Horatius svalde ilskan, det var inte läge att skälla ut väktaren nu.

'Ingen fara,' sa Horatius och satte sig på huk med en arm om pojken. 'Slappna av.'

Han räknade ljuden av tre pennor som föll ner på borden. Färre än han väntat sig. Med en snabb gest lossade han pennan ur taket och lät den fjäderlätt landa framför pojken igen.

'Du kan släppa nu,' sa Horatius till väktaren som motvilligt lydde.

'Försök igen,' fortsatte han, men pojken bara skakade på huvudet och fick tårdroppar att dingla från hakan. 'Det är inte farligt, vi kan göra det tillsammans. Vill du det?'

Pojken sneglade på sin väktare och de andra barnen, sen torkade han näsan med tröjärmen och nickade.

'Bra. Jag tar den vänstra sidan, så kan du ta den högra. Okej? Känn energin, hjälp den flöda fram. Men försiktigt den här gången.'

Långsamt lyfte pennan. Först den vänstra sidan, sen följde den högra och gick om. Horatius skyndade sig att kompensera.

'Bra, vi stannar där. Håll den i luften. Se, det gick ju jättebra. Är du redo att ta över?'

'Mm,' hummade pojken, de tårvåta kinderna tryckta uppåt i ett leende.

Horatius flyttade sitt grepp så han bara höll pennans spets och väntade tills han kände pojkens kraft ta över innan han släppte helt. Pennan svajade till, men höll sig i luften.

'Perfekt,' sa Horatius och reste sig upp. 'Okej, jag vill se svävande pennor framför er alla.'

Snabbt kom de tappade pennorna upp i luften igen. Fler än hälften av barnen var nu så säkra på sin sak att de vågade släppa pennan med blicken och se uppfordrande på sin lärare.

'Bra. Nu vill jag att ni förflyttar stödet inåt mitten. För att fortsätta handliknelsen, tänk er att ni viker handflatorna mot varandra så pennan till slut bara balanserar på pekfingerarna.'

Djup koncentration följde och en efter en föll pennorna till borden, tills bara två flickor fortfarande hade sina i luften. Den ena hade satt sig längst fram i klassrummet, den andra längst bak. Båda såg ut som hans fördomar förväntade sig. Men hur olika de än var brann i bägges ögon en önskan att bevisa sina färdigheter. Horatius log.

'Ni som tappat era pennor kan låta dem ligga. Var inte oroliga, ni lyckades med uppgiften. Titta på era klasskompisar som ska få en liten överkurs.' Han såg på de båda flickorna. 'Är ni redo för mer?'

Flickan längst fram nickade snabbt, medan den bakersta bara gav ett snett leende.

'Okej, då vill jag att ni krymper ert stöd ännu mer. Tryck ihop händerna tills de blir tunna som en knivsegg. Tänk på balansen.'

Båda flickorna fokuserade på sina pennor. Hela rummet höll andan, och fick ljudet av den fallna pennan längst bak i klassrummet att höras allt för tydligt.

'Helvetes jävla skit,' muttrade flickan och svepte pennan från sitt bord. 'Klart som fan det inte gå-'

Flickan tystnade när hon såg att klasskamraten fortfarande hade sin penna i luften.

'Hon har säkert inte gjort det tunt alls,' fortsatte hon buttert.

Horatius gick fram till den svävande pennan och tryckte till den innan han plockade den ur luften. Mitt på pennan var ett litet jack, som om en väldigt liten skogshuggare misstagit den för ett träd.

'Väldigt bra,' sa Horatius. 'Bra jobbat allihop. Det här är allt som telekenesi handlar om – att styra energins riktning, dess kraft och att hitta balansen. Det är inget mer än så, det handlar bara om er egen kontroll.'

'Vaddå, skulle det vara samma grej att lyfta en penna och en bil?' frågade flickan längst bak.

'Bra fråga, vi kommer till det. I princip är det ingen skillnad, så länge du vet var kraften kan appliceras handlar det bara om balans och rätt energimängd.'

Pojken vars penna flugit upp i taket hade torkat sina tårar och räckte upp handen.

'Ja?'

'Vad är det tyngsta någon lyft med magi?'

'Världsrekordet har en kvinna från Kazakstan. Fem komma tjugotre ton. Men det är bara

verifierade lyft, det finns de som pås-

En distinkt knackning på dörren fick Horatius att tystna för någon sekund.

'Om någon av er är vegetarian eller kräsmagad ber jag om ursäkt i förväg.' Han höjde rösten och fortsatte. 'Kom in!'

In i klassrummet backade Beatrice, skolans kock, med en skottkärra efter sig. Några av väktarna rörde sig mot henne för att hjälpa till med dörren, men hon fräste snabbt av dem att hon klarade sig själv. Några av barnen flämtade till när de såg vad som låg i skottkärran. En urtagen och huvudlös griskropp.

'Ni är här,' sa Horatius för att återfå fokus, 'både för att lära er kontroll och vad konsekvenserna kan bli av slarv. Innan ni ger er på att försöka lyfta er själva eller varandra vill jag visa något.'

Beatrice ställde ner skottkärran framför Horatius och gav honom en sur blick.

'Tack så mycket,' sa han med ett leende som förblev obesvarat. 'Den här grisen har liknande storlek som en människa, eller hur?'

Hummande svar hördes i rummet. Han såg på flickan längst fram som vetgirigt såg tillbaka.

'Skulle du vilja hjälpa mig?' frågade han och fick ett nickande svar. 'Kom fram hit.'

Flickan skyndade sig fram och ställde sig bredvid Horatius.

'Nu vill jag att du lyfter grisen på samma sätt som du gjorde med pennan.'

'Okej?'

'Det kommer gå bra, tänk bara på balansen.'

Flickan andades ut ljudligt och tog i. Horatius kunde känna hur magin flödade genom henne och nickade uppskattande när grisen utan problem lämnade skottkärran. Den lutade lätt åt höger, med rumpan nedåt.

'Jättebra, nu rätar du upp den.'

Flickan korrigerade sitt grepp och fick grisen att ligga horisontellt i luften. Hon knep ihop munnen, till synes för att dölja glädjen, men hennes ögon avslöjade henne.

'Jättebra. Ni ser, inga problem. Det här skulle kunna vara vem som helst här inne som svävade. Och det är väl inte för tungt för dig?'

'Nejdå,' sa flickan snabbt och munnen släppte fram ett leende.

'Nu vill jag att du för ihop ditt stöd mot mitten, som du gjorde med pennan.'

Griskroppen vinglade fram och tillbaka men flickan lyckades hålla den i luften. Ett knak fick henne att flämta till, och sen saggade kroppen som en ledsen mun. Runt om i klassrummet spärrades ögon upp.

'Det är ingen fara,' sa Horatius, 'fortsätt så. Det var bara ryggraden som gick av. Visst är det tur att grisen redan var död? Fortsätt nu att krympa stödet, som du gjorde med pennan, tills det är

rakbladstunt.'

Flickan såg motvillig ut, men fortsatte. Griskroppen svajade mer och mer, Horatius skulle just hjälpa henne att stabilisera när den svävande kroppen föll ur luften i två delar. Den främre landade i skottkärran medan den bakre gled ner på golvet och blev liggande med det skarpa snittet mot eleverna. Flickan slog händerna för munnen och kvävde ett skrik, och från resten av klassrummet hördes liknande läten. Beatrice grymtade något ohörbart, baxade upp den fallna delen i skottkärran och såg åter på Horatius.

'Har ni lekt klart nu?'

'Ja,' svarade han, irriterad att hon stal uppmärksamhet från hans viktigaste poäng, men klistrade på ett leende. 'Tack så mycket.'

Han vände sig till flickan och klappade henne uppmuntrande på axeln. 'Bra jobbat, du kan gå tillbaka och sätta dig nu. Tack för hjälpen.'

När Beatrice och hennes skottkärra lämnat dem vände han sig åter till barnen.

'Förstår ni nu hur viktigt det är med balans och att veta hur något kan lyftas?' Barnen nickade långsamt, flera av dem vita i ansiktet. 'Alla problem skalas olika – något som fungerar för en penna fungerar inte för en kropp. Och det är likadant för de andra disciplinerna. Telepati, väderkontroll, läkekraft – alla har sina styrkor och begränsningar, och de kan också göra stor skada.'

Han började gå mellan raderna av barn som nu såg på honom med nyfunnen respekt. Eller var det fruktan?

'Den obligatoriska grundkursen är till för att ni ska förstå vad ni kan och inte kan göra. Vilka fallgropar det finns, vad som kan gå fel. Det är därför ni har en väktare som hela tiden håller koll och kan stoppa er om ni håller på att göra något galet. Men ni behöver inte känna er fångslade, det är bara den här första tiden. När vi är klara med varandra om några veckor är ni fria att göra vad ni vill. Ni kan åka hem och låtsas som att magi inte finns. Vi hoppas så klart att ni stannar hos oss och fortsätter er utbildning, men det finns inga krav. Vi dömer er inte, det finns det nog med folk som gör. I en del länder hade ni hamnat i en livslång tjänst hos en övermagiker, i andra hade vi jagat istället för hjälpt er. Förlåt om jag låter hård, men jag vill vara ärlig. Inget kommer att vara det samma för er.'

Tillbaka vid katedern satte han sig igen. Barnen såg ut att ha vuxit flera år på den korta lektionen.

'Personligen vill jag bara att ni inte ska göra något av misstag. Om ni vecklar ihop en cykel eller lobotomerar er hamster ska det vara ert val och inte för att ni saknade kontroll över era krafter. Jag tror att det räcker så för idag, det är mycket att smälta. Och ni behöver lära känna varandra också. Imorgon ska vi prata om teleprojektion och illusioner om ni vill förbereda er. Och har ni några frågor, vilka som helst, så är det bara att fråga. Jag lyssnar. Hela tiden.'